

[Holstein.]

om, og som Arbejderne i ethvert Land først og fremmest spørger om? Hvad er det, der interesserer ham? Det er at have Arbejde og have Brød, det er at faa fair Løn for fair Arbejde, og naar han faar det, er det ham ganske underordnet, om der er Tokammersystem eller Etkammersystem i den paagældende Stat. Men det, som det aabenbart er Formaalet at bilde den danske Arbejder ind, er dette, at hvis vi faar et Etkammersystem, saa vil Arbejdsløsheden blive væsentlig formindsket, saa vil der blive øget Beskæftigelse for Arbejderne, og samtidig vil Kronen, vil hans Løn faa øget Købeevne. Ja, den højtærede Statsminister kan jo prøve at bilde Arbejderne ind — og det lykkes maaske ogsaa, de er jo endnu godtroende over for deres socialdemokratiske Ledere —, at man ved at indføre et Etkammersystem baade kan skaffe øget Beskæftigelse og højere Købeevne for Arbejdslønnen paa een Gang. Det er jo det, Taktikken gaar ud paa.

Nej, den tyske Arbejder, han er ikke, lige saa lidt som den danske Arbejder, tilfreds, og det af den simple Grund, som den tyske Rigskansler aabent og offentligt har udtalt — det gjorde han i en af sine store Taler i Sommer —, at „der er Titusinder af tyske Arbejdere, som stadig ikke har det nødvendige til Livets Ophold“. Han sagde ikke: som kun har det nødvendige til Livets Ophold. Nej, han sagde: som ikke har det nødvendige til Livets Ophold. „Og“, føjede han til, „de udfører alligevel deres Arbejde og deres Gerning loyalt og roligt og hædefligt over for det Samfund og den Stat, de staaar i. Saa er det“, sagde Rigskansleren, „ogsaa andres Pligt at bringe deres Ofre for det fælles Vel“.

Men der er eet, som den tyske Arbejder ganske sikkert ikke vil — hvorvidt han vil foretrække 66-Forfatningens Vilkaar for de Vilkaar, han er stillet under, er det ganske ørkesløst, futilt at diskutere —, men der er eet, det store Flertal af tyske Arbejdere ganske sikkert ikke vil, og det er at vende tilbage til Vilkaarene under Weimar-Forfatningen, under socialdemokratiske Regeringer i Weimar-Forfatningens Højsæson-tid fremfor Vilkaarene under det Statsstyre, de nu har. (*Afbrydelse*: Hvor ved De det fra?). Det ved jeg fra offentlige Tilkendegivelser fra Tusinder af Kæmpemøder Landet over. Dengang var der 6 Millioner arbejdsløse, nu er der kun 3 Millioner arbejdsløse i Tyskland. Og dengang var de politiske Forhold i Tyskland, de statsborgerlige Forhold, de retlige Sikkerhedsforhold, de parlamentariske Forhold ud-

artet til et saa haabløst Kaos, at man trygt kan sige, at det tyske Folks store Flertal, Arbejderne indbefattet, er enige om, at de Tilstande og de Forhold vil man i hvert Tilfælde ikke vende tilbage til.

Men hvad er det, den højtærede Statsminister her foreslaar? Hvad er det, han vil? Han vil føre os lige ind i Weimar-Forfatningen. Han vil have en dansk Weimar-Forfatning. Det er ikke blot den højtærede Undervisningsminister, som i 1919 stod og roste Weimar-Forfatningen og fremstillede den som et Maal her i Landet. Dengang kunde det dog have en vis Ræson, dengang var der dog, udenrigspolitisk-historisk i alt Fald, en Baggrund, som gjorde det forklarligt. Men nu i 1935 at ville lykسالiggøre Danmark med en dansk Weimar-Forfatning, det er virkelig lige saa tragisk, som det er humoristisk. Og det er jo det, der sker. Det er ikke andet, der opnaas med det Forslag, der foreligger. Hvad var den tyske Rigsdag under Weimar-Forfatningen? Man havde et Etkammersystem med 26 Partier, som aldrig kunde enes om noget som helst af Betydning. Man intrigerede mellem Grupperne, man købslog mellem Partierne for at skabe en parlamentarisk Basis med Indrømmelser fra Regeringens Side for at faa et Flertal, og der fremsattes Krav, Fordringer og Haandfæstninger fra de paagældende Grupper, som det var nødvendigt at faa med for at danne den parlamentariske Basis. Alt det, som man fra socialdemokratisk og radikal Side nu beklager sig over under Tokammersystemet i Danmark, det blomstrede tifold stærkere, mere hektisk og feberagtigt sygt under Etkammersystemet under Weimar-Forfatningen, som den højtærede Statsminister nu ønsker at lykسالiggøre Danmark med som Garanti mod Misbrug, Skader og Ulemper ved det Tokammersystem, vi hidtil har haft.

Og den højtærede Statsminister siger, at Regeringen har et Folkeflertal bag sit Forslag! Ja, men det ved den højtærede Statsminister lige saa lidt om, som han ved om, hvorvidt den tyske Arbejder foretrækker at leve under 66-Grundloven fremfor under de politiske Vilkaar, han nu lever under, af den simple Grund, at Regeringens Grundlovsforslag overhovedet ikke var fremsat, da vi gik til Valg i 1932. (*Statsministeren* [Stauning]: Jo, det var). Var det fremsat i 1932? Da ikke som Regeringsforslag. (*Statsministeren* [Stauning]: I 1929). Ja, saa beder jeg undskyldte. Jeg erindrer ikke, at det var fremsat, men det har i hvert Tilfælde ført — det tør jeg nok sige — en overordentlig stille og beskedne Tilværelse siden 1929, og jeg tør ogsaa roligt sige, at det forelaa aldeles ikke